

DNEŠNÍ PROGRAM:

Jiráskovo divadlo v 16.30 a ve 20.00 hod.
Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
A. P. Čechov: **TŘI SESTRY**

Sál Josefa Čapka v 16.30 a ve 20.00 hod.
Divadlo AHA! Lysá nad Labem
Jean Genet: **SLUŽKY**

Park A.J. v 17.00 hodin
Koncert populární hudební skupiny KO5
z Police nad Metují

Husův sbor ČČSH v 19.00 hodin
VARHANNÍ KONCERT Jaroslava Nepilého
z díla J. K. Kuchaře a J. K. Vaňhala

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM:

Jiráskovo divadlo v 16.30 a ve 20.00 hod.
Divadlo AHA! Lysá nad Labem
Sławomir Mrożek: **TANGO**

Sál Josefa Čapka v 16.30 a ve 20.00 hod.
Loutkářský soubor BIFULE
ZUŠ Na Střezině Hradec Králové
Jiří Jelínek: **BIO DESILUSION**

Park A. J. v 16.00 hodin
Koncert dechové hudby ZUŠ Hronov
a velké koncertní dechové hudby
WARINGTON SCHOOLS' CONCERT Band
z anglického partnerského města okresu Náchod

Hrát by se mělo všude okolo nás, říká Eva Tálská

Režisérka Divadla Husa na provázku Eva Tálská měla letos v programu Jiráskova Hronova vlastně dvě inscenace. U té první, kterou nastudovalo Studio Dům Brno, je podepsaná jako autorka scénáře i režie, ta druhá, která vznikla v D-Dílně Studia Dům, je dílem její žákyně Pavly Dombrovské a paní Tálská jistě její zrod aktivně sledovala. Právě ona se nám zdála nad jiné povoláná k odpovědi na otázku, nakolik se liší práce režiséra s amatérským a profesionálním hercem.

Po léta pracujete s ochotníky i s profesionály. Vyžaduje to jiné metody, jiné přístupy?

Především jim nikdy neříkám ochotníci. Snad amatéři, pokud v tom cítíme původní sloveso amare - milovat. Jsou to lidé natolik zapálení pro divadlo, že jsou ochotni obětovat mu vše. S nimi zkouška nekončí v předem určenou hodinu, nespěchají do rozhlasu ani do dabingových studií, je-li třeba, zkouší se třeba do půlnoci, se zaujetím, naplno.

Zkouší se ovšem dlouho, Robinson např. vznikl prý téměř tři roky, to by si profesionálové nemohli dovolit?

Ano, studium inscenace je pomalejší, ale to je výhoda. Mohu přijít třeba s deseti různými variantami a hledat tu optimální, tomu by se profesionálové bránili, amatéři to naopak vítají, rádi hledají, zkoušejí, jsou tvořiví. Profesionální herec si s sebou přináší větší zázemí, dovede rychleji postavit roli, ale nejsem si jista, zda právě to nadšení a chtění nevede nakonec k zajímavějším výsledkům.

Někdy se říká, že rozdíl mezi amatéry a profesionály je v tom, že ti první nedokáží trvale fixovat tvar inscenace?

To je rozšířený omyl. Všechno záleží v tom, jak jsou herci vedeni a zda je inscenace opravdu dozkoušena. A vůbec, ono to s fixováním jednou dosaženého není tak jednoduché. Když se inscenace delší dobu neuvádí, musí se znovu zkoušet, a každá zkouška je dobrodružstvím, každá inscenaci nějak posune.

Stále mluvíme o amatérech a profesionálech jako o dvou různých kategoriích divadelníků. Nepatří ale už toto dělení minulosti?

Jistě ano. Na zahraničních festivalech už nikoho nezajímá, jsou-li herci amatéři či profesionály, rozhodující je, s jakou inscenací kdo přijede, co vyjadřuje, jaké volí prostředky.

Jak jste se letos na Hronově cítili?

Všem se nám tu velice líbilo, je tu výborné publikum, specifická atmosféra. Ale ještě více by se nám líbilo, kdyby se hrálo nejen ve dvou sálech, z nichž ten nový nás svými rozměry doslova vyděsil, ale všude tady okolo, na schodech divadla, na trávníku před sálem Josefa Čapka, támhle před stánkem s pívem, tím by se dosáhlo toho, že město by v době festivalu divadlem opravdu žilo.

Jenomže co zvýšené ekonomické náklady?

Myslím, že v tomto případě jde především o změnu pojetí festivalu, který je ve své dnešní podobě už poněkud sterilní. Letos jsme výborně bydleli, velmi dobře jedli. Ale já bych ochotně spala ve spacáku na zemi, kdyby to pomohlo tomu, aby divadlo bylo všude okolo nás.

Děkuji za odpovědi i za názor, který by mohl inspirovat další diskusi o současné podobě Jiráskova Hronova, už proto, že změny budou vzhledem k mezinárodnímu charakteru příštího jubilejního ročníku stejně nevyhnutelné.

Jaroslava Suchomelová

recenze

KRITICKÉ REFLEXE PŘEDSTAVENÍ ČTVRTÉHO DNE PŘEHLIĐKY

István Örkény: **Rodina Tótt**
DS MKZ Horšovský Týn

No tak tedy jak se tou řezačkou zakousnout do papundecku či čeho, když se mi pranic nechce natáčet a štosovat kartóny. Do Vysokého v době podzimní je tak daleko, že jen smyčkou časovou, čistě Asimovsko-Lemovskou, by jej bylo možno dosáhnout. To se sypou slova, že ano? Sypou a sypou a co dál? Inu, je to jak na jevišti, a mně nezbyvá, než se dopustit - byť stručně a krátce a ještě velmi nerad - srovnání, které na stránky Zpravodaje až tak nepatří. Z dravé černé grotesky, která přes individuální osud Lájoška, za spoluúčasti a spolunamočení ostatních, pojmenovávala konkrétně a akcentovanými obrazy osudovou situaci člověka, který se nemůže rozhodnout a couvá, neví, co si se sebou počít, až narazí do zdi, načež ji flopem přeskóčí, aby se z poníženého stal ponížovatelem, dle historické spirály daleko více směšným než předchozí, a v nevypočitatelné směšnosti nebezpečnějším, tak z této čer-

né grotesky zbylo pramálo. Zcela vymizely tesáky pokryté maskovaným pozlátkem lunaparku, pozlátkem, do něhož se chytí nejen tótovcí, ale i my, diváci. Přitom trvám na tom, že nejen Plzeň osvobodil Patton, ale že přesně takto v říjnových plískanicích ozařovala Rodina Tótt svým černočerným dravě groteskním světlem publikum tam na horách.

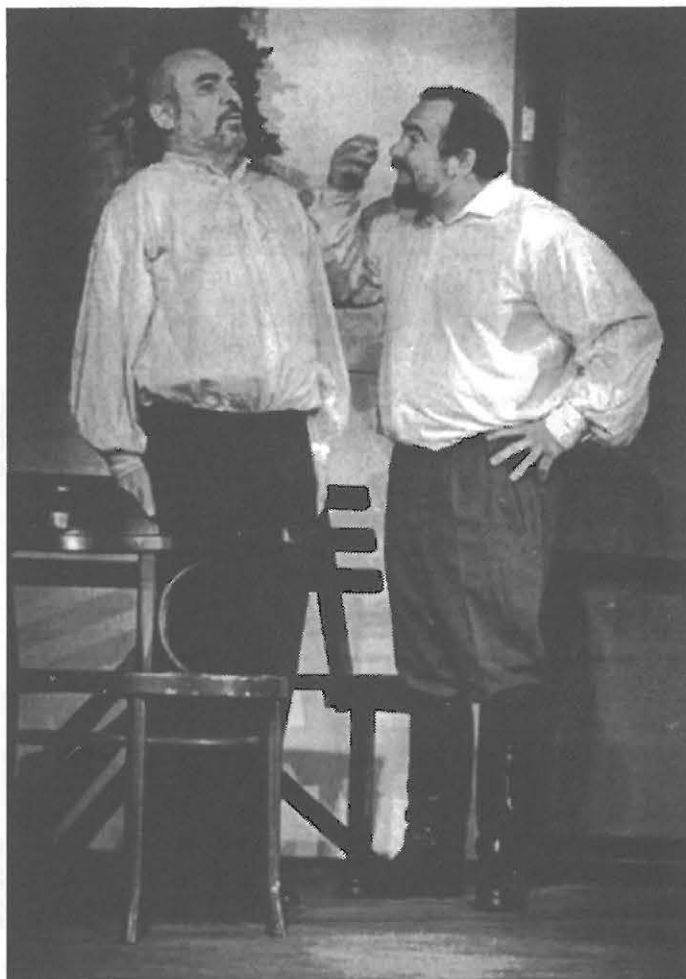
A dnes? Rytmus a tempo převodových koleček horského kola naskočilo do žánru ne zcela povedené „konverzačky“, tajmování v situacích zůstávalo za významovým nápadem, a herecké zpracování triády babičky dramaturgyně Jarmilky „Plán-Realizace-Zhodnocení“, schopnost označit a sdělit svoji situaci, si udržel jen Lájošek a řekněme Pošťák.

A já už nechci nic dodávat, protože unaveným a padlým podél stezky divadelní bych raději podal čutor s horskou vodou, ale kde ji právě nabrat?

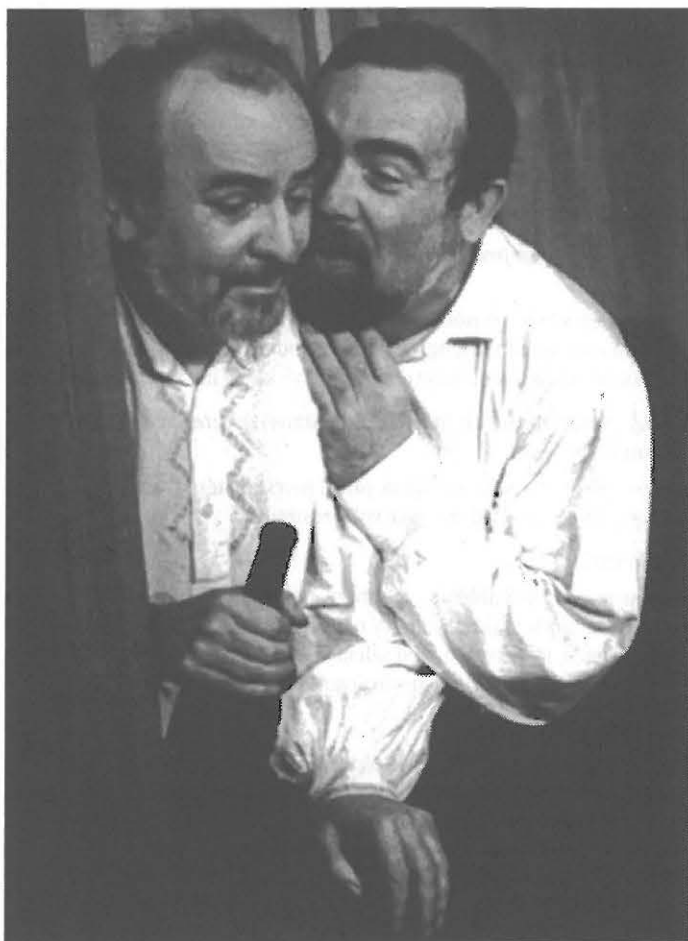
Vladimír Zajíc

Jak poměřovat úroveň inscenací, jak se postavit k některým problémům, které v ochotnickém divadle významně souvisejí - s časem, po který inscenace žije, jednak s různými rovinami, úrovněmi a úhly pohledu na výsledek inscenačního úsilí.

Rodina Tótt v provedení souboru

István Örkény: **Rodina Tótt** v provedení DS MKZ Horšovský Týn

István Örkény: **Rodina Tótt** v provedení DS MKZ Horšovský Týn

z Horšovského Týna byla oceněna na loňském Krakonošově podzimě - a právem. Tato přehlídka sleduje linii tzv. venkovských souborů (mezi něž patří např. i Ořechov a dokonce i Klapý Ládi Valeše...). Soubor z Horšovského Týna je častým hostem této přehlídky a pokud bylo řečeno, že právem byla loni inscenace Tótt ve Vysokém oceněna a velmi kladně reflektována, pak proto, že šlo o zdařilé, zajímavě vyložené a působivé představení. Soubor v něm zúročil na složitějším úkolu svou zkušenost s konverzační komedií. Tak lze nazírat inscenaci pohledem na vývoj práce souboru. Samozřejmě však nelze pominout i kontext úrovně výkonů loňské účasti na Krakonošově podzimě. Druhým problémem je čas, v němž se inscenace proměňuje s dobou od premiéry, či svého nejlepšího období - i dobrý mok časem může vyžrát nebo zkysnout. V mnoha případech se to ochotnickým představením stává, potkalo to i včerejší Tóttovce.

Samozřejmě, že vysoké provedení nebylo jiné formou či inscenačními prostředky. Jen všechno fungovalo daleko konzistentněji, záměrněji, dokonce vycházelo i pointování situací - včera se to bohužel nedařilo. Zůstalo u jednání slovy, u slovního

humoru, který bohužel nestačí k vyjádření absurdního údělu postav, k poznání jejich tragiky a děsivosti situace, v níž se nalézají. Nefungoval řád, vytratil se do jakési více nebo méně zábavné komické frašky, plynoucí v bonmotech a přibližných situacích, octli jsme se zpátky v konverzačce, v níž se platí za vtip...

Alexandr Gregar

Daniel Defoe: **Robinson**
DD-Dílňa Studia Dům Brno

Kdybych měl co nejstručněji charakterizovat inscenaci Robinsona, s níž přijelo na 69. JH Studio Dům z Brna, tak bych řekl, že je to poctivá a bytelná divadelní práce. To platí především o postavení a funkci a vůbec o zacházení s loutkou a koneckonců i o její podobě výtvarné, vizuální. Protože jde o loutkové divadlo, tak je toto konstatování chválou, jež se snaží postihnout základ, z něhož ta bytelnost a poctivost vychází, z něhož vzniká. Každá akce s loutkou je provedena s péčí o poslední detail, se snahou o věrohodnost; chcete-li, o maximální životní pravděpodobnost. V tom tkví především ona vlastnost inscenace, již jsem tu nazval bytelností. Někdy je jí až moc, někdy je to ulpívání na životopokračování na str. 3

Snímky jsou z představení Robinson, které předvedla D-Dílňa Studia Dům Brno

pokračování ze str. 2

ní věrohodnosti podle mého soudu příliš, inscenace těžkne, zbytečně dlouho se situace vlečou. Na druhé straně se tu však také sejde s řadou nápadů, které v ryzím řádu loutkového divadla využívají jeho možností zkratkovitě a obrazně pracovat s materiálem předmětů a hmoty a dosahovat tak zcela překvapivých efektů. To je například moment, kdy raší osivo, nebo celá scéna s hostinou kanibalů. A konečkonců situace s dvěma rybami, obdivovatelkami Robinsona, je z téhož rodu. Abych však nezůstával jen u divadelních nápadů, které tak říkajíc provádějí vyprávění fabule a řetězení situací. Rád bych v této souvislosti ještě podtrhl ono hlasové zdvojení postavy Robinsona. Vysoký něžný hlas, jímž začíná, charakterizuje nezralého mladíčka, který romanticky sní o moři. A pak se najednou k tomuto diskantu přidává mužný hlas, dokonce spolu ty dva hlasy vedou dialog; jako by se spolu přely. A je tomu vskutku tak - Robinson dozrává, začíná stát oběma nohama ve skutečnosti. A nezůstane jen u tohoto zrání, jež je řečneme jistým nosným tématem inscenace, takže tento divadelní nápad se stává tvůrcem významové výstavby. To téma jde totiž dál. Robinson se vrací domů, ale cosi z touhy po moři v něm zůstává. Jenže tentokrát je to už cosi více, řečneme vztah k naší civilizaci, ke způsobu života, jenž si tato civilizace vybudovala. A tak obraz Robinsona, jenž znovu pluje na lodi s rozvinutými plachtami kamsi do dále - snad k ostrovu, jež opustil - to téma zrání ještě rozšiřuje dál. Snad k tématu věčného lidského hledání. Můžeme si přát něco více od inscenace, kterou jsme nazvali poctivou a bytelnou divadelní prací?

Jan Císar

nie a vstavanú eleváciu. Výtvarné riešenie scény je veľmi jednoduché - po stranách dva a dva reflektory, na podlahe vanička. Praktickáblova konštrukcia slúži ako nízky paraván a súčasne javisko, neskôr ostrov. Dve debničky s nápisom Hospoda u Krvavej Mary popisujú prvé prostredie. Hrubotkaná sieť, meniac sa neskôr na more, dopĺňa javiskové riešenie. Napravo sú traja hudobníci - husle, cello a bubon, naľavo vedro s vodou, stojan na vietor a akýsi presýpací mechanizmus, podľa bulletinu vetrostroj a mušlostroj. Ako o chvíľu zistíme, autorská úprava Pavly Dombrovskej sa dosť výrazne vzdaľuje od Defoovej predlohy. Dalo by sa povedať, že si buduje vlastný uzavretý poetický svet na motívy tejto známej knihy. Robinson je citlivý mladík túžiaci ísť na more. Túži sa stať lodníkom a tvrdým chlapom, matka mu v tom však bráni. Jeho odchod na more je náhodný, omylom sa dostane na pirátsku loď. Tu akoby sa zjavoval začiatok nového motívu, ktorý hlavný hrdina formuluje slovami: „Oceán ma zajaľ alebo zachráni.“

Centrom inscenácie je život na ostrove, kde v symbióze s flórou a faunou žije hlavný hrdina, kým jeho samotou nenaruší nájazd divokých domorodcov so zajatcom, ktorého sa chystajú zabiť a zjesť. Robinson ho oslobodí a tak do hry vstupuje Piatok.

Bábky sú manekýny vodené čiernymi vodičmi, obdivuhodné je ich výtvarné riešenie, jednoduchá a razantná charakterizácia, funkčnosť a veľmi dobre zvolené merítko. Nemožno negratulovať scénografkám Jane Francovej a Eve Krásenskej, ktoré tieto veľké drevené bábky vyrobili v dielni Antonína Maloňa. Vodiči zvládli prácu s bábkami na prekvapivo vysokej, skoro až majstrovej úrovni. Dobré charakterizačné detaily (vypadáajúce oko, čelúť hlavného piráta roztvárajúca sa na

pol hlavy, drevené nohy, ruka zrastená s pištoľou) dokresľovali akýsi dryáčnicko - humorný kolorit pirátskych postáv. K tomuto stáli v kontraste romantizujúce bábky Matky a Robinsona a neskôr i naivne poetizujúca bábka Piatka. Všetky bábky boli rezané z dreva s priznanou materiálovou štruktúrou, klbenie bolo jednoduché - na kožených závesoch. Tento výtvarný kód - využitie dreva - bol použitý i na flóru a faunu (drevená koza s priznanou kôrou stromu a originálny drevený patchwork dvoch rýb - plošných javajok - komentátoriek). Voľba drevených nástrojov akoby rozšírila použitie dreva i v takto ušľachtilej forme.

Robinson, zajatý, či zachránený na ostrove, postaví spolu s Piatkom novú loď a odchádza do rodného prístavu. Piatok je nadšený civilizáciou (na rozdiel od pôvodnej predlohy sa v civilizácii veľmi rýchlo aklimatizuje a opúšťa Robinsona). Robinson zostáva sám na brehu mora v prístave a mne sa pri pohľade na túto smutnú bábku zrazu votrel do mysle názov básne Miroslava Válka „Robinson hľadá loď“, ktorá stroskotá“, pretože i tento Robinson sa opäť vydá na more, aby ho oceán znovu zajaľ alebo zachráni.

Ján Zavarský

DEN HRONOVSKÝCH HOSTŮ

Zahraniční hosté Jiráskova Hronova měli včera nabitý program. O desáté hodině dopoledne vyjeli autobusem na výlet, který je měl seznámit s nejbližším okolím festivalového města. Přes Náchod dorazili do Dobrošova, odkud si okolí prohlédli z rozhledny a dále pokračovali po trase Slavoňov, Nové Město nad Metují, Peklo. Na poslední štaci byl jejich výlet zpestřen nejen obědem, ale i deštíkem, který prý ale nijak jejich dobrý dojem z cesty nenarušil. Po návratu je pak čekalo oficiální přijetí na hronovské radnici, ze kterého přinášíme záběr. Večer jsme už zase slyšeli francouzštinu a němčinu v hledištích obou divadelních sálů. Pondělí tedy rozhodně nebylo promarněným dnem a my zahraničním přátelům amatérského divadla přejeme, aby jim i zbývající dny jejich pobytu v Hronově přinesly jen samé příjemné zážitky.

jsu

Jako sirotci...

Byla to asi moje naivní představa, s níž jsem do Hronova přijel, že moje práce šéfredaktora bude spočívat především ve výběru těch nejlepších, inspirativních, názorově vyhraněných, ba až konfrontačních příspěvků, jimiž zavalí redakci dychtiví autoři. Přijel jsem přece na nejprestižnější českou amatérskou přehlídku s účastí několika set nejlepších a nejzkušenějších divadelníků! Po čtyřech dnech je však redakce v situaci, že ráda otiskne to málo, co jí je nabídnuto, přičemž jsou to většinou informace a příležitostné příspěvky.

Přítom vidím, že Jiráskův Hronov je otevřeným střetem generací, žánrů, stylů a poetik, postupů konvenčních i postmoderně subjektivních, formálně i významově ambivalentních. Kde se ale vyjevuje ten kvas názorový, rozpor generační, názor do krajnosti vyhraněný a pádně zdůvodněný? Nemám teď na mysli prezentaci na jevišti, ale kuloáry, které jsou užitečným ventilátorem zážitků hlediště, v němž se den co den scházíme. Opravdu jsou všichni spokojeni, nic je neprudí, se vším souhlasí a vše s pochopením přijímají? Anebo se i v Hronově, pěkně po česku, jen nadává v hospodě?

Jménem redakce prohlašuji, že Zpravodaj JH je připraven stát se ventilátorem, ba dokonce po tom touží. Nebojte se formulovat své názory a postoje veřejně! Zatím si v redakci připadáme jako v titulku tohoto výkřiku (viz výše).

ís

Kresba: Dušan Grombařík

Divadelníci se zamýšleli nad významem folklóru

Druhý kritický seminář, či přesněji Problémový club, začal včera opět v bezezbytku naplněném Malém sále Jiráskova divadla. A ač se vše z festivalového dění odehrává v městě Jiráskově (stále přemýšlím, jestli jsem někdy přečetl alespoň jedinou knihu tohoto nebohého a tak brzy beznadějně zestárlého klasika, a prožívám nad tím zvláštní lítost, kdykoli v těchto dnech projdu kolem jeho rodné chalupy, kde vlídná paní trpělivě provází návštěvníky za pouhou pětikorunu, zatímco lidé v protějším bufetu propijí desetikorunu a stokorunu...), tak tedy problémový seminář Jiráskova Hronova začal včera máchovsky. Při analýze Člověka v pohybu vznesli přítomní zásadní otázku, co je to folklór? „Naše kolébka i hrob náš,“ zněla první máchovská odpověď. „Jedna ze specifických divadelních situací,“ zněla druhá, prozaičtější. Folklór se stal předmětem diskuse, protože více představení letošního ročníku jeho prvků a principů využívá.

Například hned následující téma diskuse, Maryša. Kolik se toho dá najít na této hře, kolik nabízí možností pro inscenační ztvárnění. Vyškovští ochotníci zůstali v půli cesty, když si zvolili výrazové prostředky, které dostatečně neovládali a nedodržovali jednotu v jejich používání (loutky, rekvizity atd.). Ale zůstala jim odvaha zvláště dramaturgická, jak zdůraznil jeden diskutující. Zůstala potřeba sdělit, vyjádřit tragický osud, a proto to nakonec byla inscenace vzrušující i potěšující. Což je závěr, který možná vyjadřuje i pravé poslání folklóru.

Na celém semináři je nejvíce potěšitelný nepředstíraný zájem mladé, ba nejmladší generace divadelníků. Připravenost mnohých k diskusním vstupům by zahanbila nejdříve studenta vysoké školy. Což je pro budoucnost českého divadla, nejen amatérského, velmi dobré zjištění.

pec

Konrát Michal
HARDWARE - SOFTWARE
počítače, programy, internet
tel.: 0603-162218, 0441-481-686

Zlatý Alois se opět vynořil z illegality

Zlatý Alois je opět tady. Milovaný i nenáviděný, zbožňovaný i poplivaný - ba též trochu pokálený, fetišizovaný i kriminalizovaný, ověšený girlandami vavříků i stokami vláčený a navrch dehtem politý, peřím posypaný a za hranice okresu vykázaný. Ano - Zlatý Alois čili ilegální cena Jiráskova Hronova, kterou již čtvrtým rokem uděluje skupina divadelních ztroskotanců a samozvanců.

Zlatý Alois se zrodil jako pádná odpověď na olympijskou čistotu současného Jiráskova Hronova. Před lety se řeklo: „Dost bylo cen a následných půtek o to, kdo že je ten nejpravější, nejorechovější, nejprémovatější, nejbaculatější laureát a správný brach, a kdo že je onen prašivý, páchnoucí a mrzký protekčnický skunk, který znesvětil posvátná

prkna divadelní.“ Jenže to bylo přesně to, po čem se stýskalo otcům-zakladatelům zlatoaloisovské tradice. No, teď to teda tahám až z paty, protože to asi bylo úplně jinak. Ale to vzal pes. Zlatý Alois je zkrátka zde a na rozdíl od vrtkavého Sluncozatmění ho zaručeně spatříte.

Pravda, v roce letošním je Zlatý Alois z bezpečnostních důvodů trochu zakonspirovanější než obvykle, a tak jeho přesnou podobu zatím zná jen velmi úzký okruh zasvěcených osob. Z něj do médií proniklo (při jedné duchařské seanci) pouze tolik, že půjde o artefakt nesmírné rukodělné hodnoty s náboženskou tematikou, který se váže k dosud neprávem opomíjené křesťanské části literárního odkazu Mistra Aloise Jirásky. Zároveň by prý mohlo jít o díl-

ko hodnoty nemenší, jež odkazuje ke kapitole z Mistrova životopisu nadepsané Nimrod Alois. Podle dobře informovaného zdroje, který nemohl být jmenován - byl totiž v duchu Jiráskovy husitské tradice jako cep - má letos ilegální cena buď podobu madony sedící na lani, anebo bude vypadat úplně jinak. A k dovršení všeho zmatku se cosi šušká - nebo spíše blábolí - o novince zvané Zlatý Aloisek.

Závěrem jen stručné připomenutí pravidel. Na Zlatého Aloise si může brousit zuby prakticky kdokoli, kdo se na Jiráskově Hronově ochomýtl kolem jeviště. Laureátem se tak může stát celý soubor i jediná sličná herečka, ten kdo točil klikou od opony i ten, kdo se na všechno vykašlal. Musí ovšem zaujmout samozvané

porotce - což je při jejich zakonspirování poněkud obtížné, aby mu dali svůj hlas. V sobotním čísle Zpravodaje pak bude otištěno předběžné pořadí této ankety - ovšem do posledního diváckého tlesku po Polské krvi nebude držitel Zlatého Aloise '99 znám, neb se vždy může vynořit ještě někdo, kdo porotcovská srdéčka uhrane více. Konečné pořadí se vyhlásí až po finální ohňostrojné produkci - nejspíše v zahradě Tritonu. Pokud nebude nikdo z dekorovaných umělců přítomen, bude Zlatý Alois odeslán po nějaké osobě spřízněné či deponován u Vladimíra Hulce v Divadelních novinách (Celetná 17, Praha 1).

Zdeněk A.

(Aleš nikoliv Alois - sict!) Tichý

VÝZVA SČDO

Při loňské návštěvě ministra kultury Pavla Dostála na 68. JH jsme se při projednávání otázek budoucnosti ochotnického divadla pochopitelně dostali i na organizaci festivalů, přehlídek a soutěží. České a slovenské ochotnické hnutí má v tomto směru bohatou, několik desítek let sbíranou zkušenost. Nejde jen o prezentaci a uměleckou konfrontaci, ale i o prohlubování znalostí a dovedností jednotlivých účastníků, protože většina těchto akcí je doprovázena rozsáhlými vzdělávacími programy, do kterých jsou zapojeni významní odborníci pedagogové, dramaturgové, režiséři, scénografové a herci z řad profesionálů.

Při této diskusi pan ministr projevil zájem poskytnout ze strany svého úřadu větší podporu a

pověřil své odborníky, aby k tomu zpracovali podklady. V dubnu letošního roku se sešli členové odborné rady ARTAMA pro amatérská činoherní divadla a zástupci občanských sdružení ADA, SČDO a další na mimořádném jednání za přítomnosti ministra kultury. Zde byl předložen návrh přístupu ministerstva kultury k morální a ekonomické podpoře významných celostátních, národních i ostatních festivalů, přehlídek a soutěží i dalších neprofesionálních uměleckých aktivit.

V základě jde o přístup ministerstva kultury k posuzování významu a s tím spojenou finanční podporu k těmto akcím. Ty jsou v podstatě dle tohoto materiálu zařazeny do tří kategorií:

● **kategorie A:** prestižní celostátní festivaly, přehlídky a soutěže jako

jsou např. Jiráskův Hronov, Loutkářská Chrudim apod., kde by finanční podpora MK ČR dosáhla až 70 % nákladů

● **kategorie B:** významné celostátní a národní festivaly, přehlídky a soutěže jako jsou např. Šrámkův Písek, Wolkerův Prostějov, Divadelní Třebíč, FEMAD, Krakonošův divadelní podzim, Popelka a další s finanční podporou MK ČR v rozmezí 40-65 %

● **kategorie C:** celostátní přehlídky pořádané různými subjekty s příspěvkem MK ČR jako jsou např. Faustování, Pohárek SČDO apod. prostřednictvím grantů (konkurzního řízení) jako dosud.

Tento návrh opakují pro osvětlení paměti, ale i proto, abychom si uvědomili, že to je jen návrh, který musí projít vládou a parlamentem při projednávání zákona o státním roz-

počtu. A tu mi stále zní v uších slova Pavla Dostála, že může mít sebelepší návrh, ale o jeho přijetí či zatracení rozhodují poslanci a senátoři.

Ano, milí divadelní ochotníci, tady je řada na nás. Nesedíme a nečekejme s rukama v klíně, jak to dopadne. Je i na nás, abychom podporu hledali právě u těchto námi zvolených občanů a přesvědčovali je, proč mají zvednout ruku při hlasování v poslaneckých lavicích. Nic nám samo nespadne do klína, hledáme cesty, jak dobrému nápadu pomoci. Ministr kultury na loňském JH prohlásil, že bude bojovat. Pomozme tedy tam, kde pomoci můžeme!

Vlastimil Ondráček,
předseda SČDO

NOVÉ DIVADELNÍ PROSTORY NA MORAVĚ

Na začátku letošního roku byl otevřen nový velkorysý komplex JAMU v Brně Astorka, který kromě studentských kolejí, muzikálových učeben a informačního centra s knihovnou a studovnou zahrnuje i atrium a studentský klub, prostory vhodné k provozování divadelních produkcí.

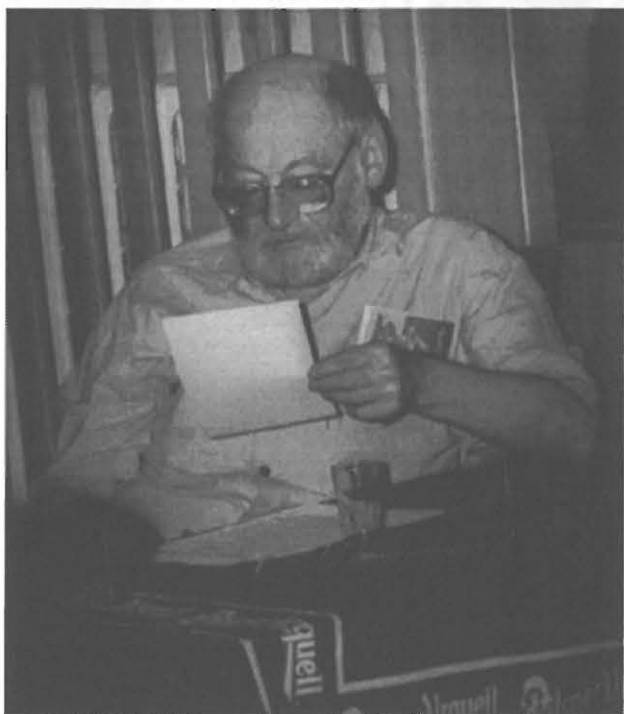
K malému zázraku došlo letos v červnu v Ostravě. Po několika le-

tech dohadování s městem opustilo Divadlo loutek dobrovolně svoji historickou budovu na Masarykově náměstí a přestěhovalo se o několik desítek metrů dál na výstaviště Černá louka do úplně nové budovy. Nové loutkové divadlo postavilo město Ostrava a něco takového patrně v posledních deseti letech nemá u nás obdoby. Příští ročník ostravské

činoherní přehlídky v roce 2000 se už tedy bude konat také na této nové scéně.

A do třetice nový originální divadelní prostor je součástí začínající velkorysá adaptace bývalého jezuitského konviktu v Olomouci pro umělecké a uměnovědné katedry Univerzity Palackého. Divadlo má být zabudováno do rozsáhlého pod-

kroví barokního objektu s původním trámovím a má sloužit jak právě studentů divadelní vědy Katedry teorie a dějin dramatických umění, tak veřejnosti. Nové univerzitní pracoviště, možná základ budoucí fakulty umění, má být otevřeno nejpozději do roku 2002.

Grafik Jiří Zhibo, autor „panáčka Zhibáčka, vzor 69“ - stylizovaného spojení písmen „j“ a „h“ v logu 69. JH při návštěvě informačního střediska.

Kolem Hronova cesta tajemná

Strašně rád chodím po neznámých cestách, byť je to jen několik kilometrů značené turistické trasy. Cesty po ní, vinoucí se lesem či podél potoků, zákrutů řek, ze kterých lze různými pohledy vnímat místní krajinu, mají jistý půvab. Zvláště, jde-li po nich člověk poprvé a kdoví, jestli ne i naposled v životě.

S úlevnou touhou odpočinout si od divadelního hemžení na náměstí vydal jsem se pár kilometrů po červené značce za Hronov. Cesta byla pojmenována po slavném rodákovi, který při těchto procházkách promýšlel své historické romány. Těžko říci, čím tak malebná a slunná krajina s řekou Metují líně plynoucí mezi nízkými travnatými břehy inspirovala pana Jiráska k úvahám o temné době Temna. Budu si muset znovu prostudovat jeho životopis. Cesta ta přivedla mne z Hronova nejprve do Žabokřk, malé osady stranou hlavní cesty, kde však obyvatelé neočekávaně žijí v několika velkých činžovních domech postavených ve dvacátých letech. Ty vypadají v této krajině na polní cestě mezi loukami a lesem opravdu zvláštně.

Potom cesta vede dále kolem řeky až k rozcestí, které oznamuje, že do Police nad Metují je to buď dva a půl kilometru, nebo šest. Problém je v tom, že se patrně nejedná o dvě různé trasy, protože obě jsou značeny stejnou barvou - červenou. Přemýšlím nad touto záhadou, nad dramatickou situací, kterou zde do přírody nastrojil možná také nějaký turista-ochotník. Jak rozluštit tuto hádanku? Skutečná vzdálenost této cesty mezi Hronovem a Policí se dost možná rovná vzdálenosti, kterou urazí český klasik za dobu potřebnou k promýšlení jednoho historického románu, možná ale také divadelní hry. Pokud máte jiné řešení hádanky, ozvěte se.

pec

Divadelní šance '99

Nepromarněte ji! Setkání amatérských divadelních souborů všech oborů bude v Hradci Králové o druhém zářijovém víkend!

Zúčastněte se! Vítána jsou pouze vystoupení kratší a technicky méně náročná, neboť se bude hrát venku, pod širým nebem, a to ve velkém královéhradeckém parku - v Žižkových sadech, nad nimiž jsou právě zbytky bývalých pevnostních šancí...

Setkání začne již v pátek 10. září 1999 večer (od 19.30) v Divadle Jesličky, kde je nachystána malá přehlídka inspirativních představení. V sobotu 11. září 1999 program uvede na Letní scéně Klicperova divadla představení dvojhry Huberta Krejčího „Dvojí proměna a Brambořové divadlo dr. Sakripantiho“ (režie Vladimír Morávek a autor), dále od 15.00 do 18.00 budou vystoupení souborů pod širým nebem a konečně ve 20.00 v sále Sokolovny na Novém Hradci uvidíte

první původní akční divadlo poezie v podání souboru Nejhodnější medvědci, a to „Artikulátor aneb boj o tlumok“. Konečně pro zbytek večera a noci se chystá setkání všech zúčastněných divadelníků v Country klubu Lucie.

Vystupujícím souborům se hradí cestovné veřejným dopravním prostředkem, případně pohonné hmoty, budou zajištěny i noclehy, u nichž počítejte s finanční spoluúčastí.

Přihlášky, které můžete získat v Informačním centru Jiráskova Hronova, je třeba zaslat do 15. srpna t.r. na adresu: Impuls, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové. Více vám o Šancích '99 řeknou Ema Zámečnicková (telefon 049/615904, doma po ránu) a Naďa Gregorová na telefon 049/46560, ta je konečně i po celý týden v Hronově a lze ji vyhledat.

Využijte této šance, těšíme se na Vás!

ng

Šetřte si zrak, festival ještě nekončí

Otázka podmalovaná větším či menším údivem, totiž co je to za lidi, kteří rok co rok vytrvale jezdí do Hronova, místo aby polehávali někde u vody, zazněla letos už několikrát. Znovu ji aktualizuje zítřejší událost století, zatmění slunce. Leckdo by se možná vypravil o pár desítek kilometrů jižněji, aby mohl úkaz sledovat s větší zárukou viditelnosti, kdyby ... kdyby se právě v té době nekonal hronovský festival. A přitom Jiráskův Hronov se koná každý rok, zatímco úplné zatmění slunce sotva jednou za století. Nevypovídá to také něco o nás?

Jistě leccos můžeme uvidět zítra po poledni i tady, v Hronově, dokonce i když bude zataženo. Živočiškové se prý začnou chovat jako v noci, to znamená, že např. prý vyletí i netopýři, takže milé dlouhovlasé dámy, až se vám některý zaplete do kštiny, zachovejte klid. A nemáte-li speciální brýle nebo aspoň svářečské skličko, které je prý k dostání i v Hronově, zajděte raději v inkriminovanou dobu do restaurace na dobrý oběd. Příroda nám sice připraví jedinečné a vzrušující divadlo, ale zrak pro ně neriskujte, budete své oči ještě potřebovat, festival zdaleka nekončí!

jsu

HLÁSÍ SE PŘEROV

Divadelní centrum HANÁ se sídlem v Přerově vyhláší pro amatérské divadelníky přehlídku PŘEROVSKÝ ZUBR s podtitulem Dialogy plus. Přehlídka je určena amatérským divadelníkům a studentům středních hereckých škol uměleckého směru od 18 let. První ročník proběhne v roce 2000 a pořadatelé rozhodli, že účastníci budou své texty volit z díla A. P. Čechova. Poněkud neobvyklý bude výběr účastníků, který proběhne v závěru letošního roku formou losování. Přihlášky je třeba poslat do 30. listopadu letošního roku na adresu:

Andělín Vylíčil, Divadelní centrum Haná

Svornosti č. 8

750 00 Přerov

Na této adrese se také dozvíte přesné propozice a podmínky účasti, vybrané dvojice budou vyrozuměny do 15. prosince 1999. (red)

Soutěž jednoaktovek v r. 2000

7. ročník soutěže jednoaktových her vyhlášené SČDO vyvrcholí národní přehlídkou v Domě kultury v Holicích v Čechách.

Právo návrhu inscenace mají oblastní předsednictva SČDO, která mají zajistit regionální přehlídky, případně nabídnout nejlepší představení ze svého kraje. Na tyto se mohou obrátit inscenátoři, a to nejlépe do konce letošního roku, neboť do 30. 3. 2000 musí být návrhy na NP uzavřeny.

Soutěž jednoaktových her zajišťuje pan Josef Doležal, Na vyhlídce 308, 405 05 Děčín-Bynov, na kterého se lze obrátit s případnými dotazy, a ten také soustřeďuje přihlášky z jednotlivých oblastí.

Pro ty, kteří váhají, připravil Klub režisérů leták se skrovnou nabídkou několika autorů a stručnou charakteristikou několika jejich jednoaktovek. Nápověda je k dispozici na stánku knížek ARTAMA. dz

Paní Maciuchová zavítala na 69. Jiráskův Hronov

střípky

❖ V parku někdy mezi jednotlivými čísly doprovodného programu našeho festivalu se nalezl jezevčík a jiný se zase ztratil. Majitel ztraceného a držitel nalezeného nechť se vzájemně domluví o možné výměně. Hlaste se na číslo 483 109, pan Zelený.

❖ V Hronově byl v neděli očekáván režisér J. A. Pitínský, leč nakonec nedorazil. Ještě v sobotu ubezpečoval redaktora Zpravodaje, že musí vidět Maryšu, kterou sám začíná koncem srpna zkoušet v Národním divadle v Praze.

❖ Svou osobní situaci nedomyslel lektor semináře Divadlo jako „situace o situaci“ Aleš Bergman. Pohrdl totiž svým loňským působením v Problémovém klubu, čehož nyní hoře želí, protože odpolední PC mu umožňoval prospat dopoledne, zatímco letos musí stát před svými seminaristy každodenně už v devět hodin, tedy de facto v noci.

❖ Aktivní přístup profesora Císaře k počítačům, který jsme nedávno veřejně ocenili, projevil včera nečekané negativní důsledky. Poté, co profesor napsal svůj elaborát a odešel, odmítl počítač s kýmkoliv dalším komunikovat a do omrzení opakoval: Kritická chyba DOS. Zařízení není připraveno. Teprve po dávce fernetu v časných ranních hodinách se nad redaktory smíloval.

❖ Na jiném místě tohoto čísla si přečtete stýskání nad tím, že nám letos do redakce nikdo nic nenosí. Není to ale tak docela pravda. Když byl včera v podvečer v pracovním zápalu ztracen při psaní rozhovoru s Evou Tálskou futrál na brýle i s cenným parkerem, byl do redakce přinesen téměř obratem. Moc děkujeme, ale kromě ztracených věcí bychom přesto přivítali i něco k otištění.

Vydává Organizační štáb

69. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor: doc. PhDr. Jiří Stefanides, CSc.

Redaktoři: PhDr. Jaroslava Suchomelová,

Mgr. Petr Cekota

Fotograf: Ivo Mičkal

Technický redaktor: Marek Zhibo

Tisk: Grafické závody Hronov, s.r.o.

Cena: 5 Kč